

Der var en Taler — det var vist i Aften —, der sagde, at det vidste vi ikke noget om, det maatte Fremtiden aabenbare for os. Det tror jeg ogsaa. Jeg tror, vi skulle vente, til Fremtiden kommer og fortæller os det ved deres Gerninger. Men nogen Nysgerrighed maa man vel nok have Lov til at have, og jeg nægter ikke, at jeg er noget nysgerrig efter dette med Uniformerne. Jeg synes nu, at det slet ikke er noget saa forfærdeligt, at vi have faaet Ministre, som ingen Uniformer have. Hvad, de tjene jo godt og, Herregud, at de maaske staa og ere plagede af denne Uniform, mens de staa her! Det er jo det hele, vi se af den. Ellers se vi aldrig Uniformerne. Jeg tager det heller ikke saa nøje, om en Præst kommer i Kjole eller en graameleret Trøje, han er og bliver Præst alligevel. Men ligger der et Løfte i dette? Vil man fortsætte? Der er Steder, hvor jeg synes, det var rart at blive af med Uniformerne. Vil Ministeriet hjælpe os med at blive af med Løjtnantsuniformerne f. Eks. i Balsalen? Kunde vi ikke faa de Herrer Officerer til at nøjes med Uniformerne, naar de vare i Tjeneste? Jeg tror, det var rart for Konkurrencens Skyld. Jeg har altid hørt, at Løverne paa Ballerne klage over, at det er unfair Konkurrence, de maa altid ligge under. Jeg beder altsaa det høje Ministerium om at fortsætte paa den Vej, og ville de hjælpe os af med Løjtnantsuniformerne paa Gader og Stræder og i Balsalene, skulle de ikke savne min Støtte.

Men saa er der jo ogsaa alvorligere Ting, som ligge os paa Sinde. Vi Lægfolk ude paa Landet, som ikke ere saa kloge, holde jo meget af vor Kirke, føle os stærkt knyttede til den. Nu har jeg et Spørgsmaal at gøre den højtærede Kultusminister, og jeg bryder mig saamænd ikke om noget langt Svar: Hvordan stiller den højtærede Kultusminister sig til den Lov, som nu ligger i Landstinget, er vedtagen i Folketinget og angaar Menighedsraadene? Tør vi vente os af ham, at han vil stille sig i Breschen for denne Lov og bære den i Land med de Forbedringer, den nu indeholder, navnlig den Bestemmelse, at Menighedsraadene selv faa Lov til at vælge deres Formand? Lovforslaget har i sig selv Betingelser for at faa Menighedsraadene til at vokse, og Menighederne til at blive gladere for Loven, og det er for mig af megen Interesse at høre Ministerens Svar. Det er ikke uden Bekymring, jeg spørger, for jeg er ikke helt vis paa

at faa Ja. Jeg indrømmer, at jeg vilde være vis paa det, naar det var den højtærede Landbrugsminister, eller det var Konseilspræsidenten eller Trafikministeren, der skulde svare, men jeg er noget bange for, at der ogsaa her er et Skel i Ministeriet. Nu faa vi se, det skulde glæde mig, om det ikke var saaledes.

Saa har jeg et Par Bemærkninger at gøre til ærede Medlemmer, navnlig til det ærede Medlem fra Helsingør (Chr. Rasmussen), der omtalte Holsteinsminde. Det er et Sted, jeg har kendt i min Ungdom og kender godt endnu. Jeg har nylig haft den Ære at blive Medbestyrer paa Anstalten, og det er slet ikke saa slemmt der, som det ærede Medlem siger. Det er rigtigt, at der er en hel Del Mangler; det bliver der jo let alle Steder, hvor man mangler Penge, og man har altid manglet Penge der, men til den Kunst at leve hører jo egentlig ikke dette: altid at skulle have mere og mere, det gælder meget mere om at hjælpe sig med Tingene, som de ere, og det er netop Formaålet hos os *for Tiden*. Vi Bestyrelsesmedlemmer ere nye, men Forstanderen er ogsaa ny, han er ikke en Gang fast ansat, og naar vi skulde foretage væsentlige Forandringer der nede, skulde Forstanderens Mening derom dog i væsentlig Grad tages til Følge. Derfor have vi taget den Ting med Ro. Men vi have 70 pæne Drengene med Muskler og Kinder, i det hele taget rigtig pæne Drengene, kun siger Lægen, at de ere for korte. Det er rimeligt nok, men jeg tror ikke, det er Skolens Skyld, jeg tror, det skyldes de Forhold, hvorunder de have levet tidligere. Men det er sikkert, at skulde det vise sig, at vi kunne bøde noget paa det Forhold, ville vi gøre det. Vi have gjort, hvad vi kunne, for at bøde paa det Forhold, som næsten altid er til Stede, at de ikke ere ligesom andre Børn, og det er allerede lykkedes i temmelig høj Grad, og det andet Forhold ville vi sikkert ogsaa gøre, hvad vi kunne for at bøde paa. Men som sagt: Vi ere nye, De maa unde os en lille Respit.

Jeg blev opmærksom paa for et Øjeblik siden, at det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds (Sabroe) var her, derved, at det ærede Medlem sagde „hm, hm“ eller saadant noget lignende. Jeg vil da bare sige til ham, at jeg synes, man med Rette kan kræve Handling af ham. Nu har det ærede Medlem snakket nok. Opret nu en af disse Mønsterskoler, som det ærede Medlem tænker paa! Der er jo Børn nok og Penge — ja, der er jo nok,